

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično gonjenje
lica odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije
od 1991. godine

Predmet br. IT-03-67-T

Datum: 21. maj 2008.

Original: FRANCUSKI

PRED PRETRESNIM VEĆEM III

U sastavu: sudija Jean-Claude Antonetti, predsedavajući
sudija Frederik Harhoff
sudija Flavia Lattanzi

Sekretar: g. Hans Holthuis

Odluka od: 21. maja 2008.

TUŽILAC

protiv

VOJISLAVA ŠEŠELJA

JAVNI DOKUMENT

**ODLUKA PO ZAHTEVU TUŽIOCA DA SE ODOBRI ULAGANJE ŽALBE
NA ODLUKU OD 7. JANUARA 2008.**

Tužilaštvo

g. Daryl Mundis

Optuženi

g. Vojislav Šešelj

I. UVOD

1. Pretresno veće III (u daljem tekstu: Veće) Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (u daljem tekstu: Međunarodni sud), rešava po zahtevu koji je, kao poverljiv, Tužilaštvo (u daljem tekstu: tužilac) dostavilo 5. marta 2008. (u daljem tekstu: Zahtev),¹ u kojem tužilac traži da mu se odobri ulaganje žalbe na poverljivu Odluku po objedinjenom zahtevu tužioca na osnovu pravila 89(F), 92*bis*, 92*ter* i 92*quater* Pravilnika o postupku i dokazima (u daljem tekstu: Objedinjeni zahtev, odnosno Pravilnik), donesenu 7. januara 2008. (u daljem tekstu: Odluka od 7. januara 2008).² Vojislav Šešelj (u daljem tekstu: optuženi) nije, u roku propisanom pravilom 126*bis* Pravilnika, odgovorio na Zahtev.

II. ISTORIJAT POSTUPKA

2. Odlukom od 7. januara 2008. Veće se izjasnilo o delu zahteva tužioca u vezi sa uvrštavanjem u spis pismenih izjava svedoka i transkripata svedočenja iz drugih predmeta na osnovu pravila 92*ter* i 92*quater* Pravilnika, dok je rešavanje ostatka Konsolidovanog zahteva odgodilo “do isteka roka za podnošenje odgovora optuženog na Pojašnjenje” Objedinjenog zahteva koji je tužilac zaveo 22. oktobra 2007. godine.³ U istoj odluci, Veće je odbacilo zahteve tužioca na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika za, s jedne strane, uvrštavanje u spis izjava Šefkije Smailovića i, s druge strane, transkripata iskaza iz sudnice svedoka VS-036 i Milana Babića.⁴

3. Veće je, naime, smatralo da, pošto se radi o preminulim svedocima, čiji transkripti iskaza odnosno izjave direktno govore u prilog odgovornosti optuženog, u interesu pravde ne može da odobri zahtev tužioca, tim pre što optuženi ne bi imao mogućnost da unakrsno ispita svedoka.⁵ Veće je stoga odbacilo zahtev tužioca na osnovu 92*quater* Pravilnika za prihvatanje transkripata iskaza i izjava Milana Babića i Šefkije Smailovića.⁶

¹ Original na engleskom pod naslovom *Prosecution's Motion for Certification to Appeal Decision of 7 January 2008 /Zahtev tužioca da se odobri ulaganje žalbe na odluku od 7. januara 2008/, poverljivo, 5. mart 2008. (u daljem tekstu: Zahtev). Javna verzija Zahteva zavedena je 6. marta 2008. godine.*

² Odluka po objedinjenom zahtevu tužioca na osnovu pravila 89(F), 92*bis*, 92*ter* i 92*quater* pravilnika o postupku i dokazima, poverljivo, 7. januara 2008. (u daljem tekstu: Odluka od 7. januara 2008). Javna verzija te odluke zavedena je 21. februara 2008. godine.

³ Odluka od 7. januara 2008, par. 6, 59; vidi i Odluku po zahtevu Tužilaštva za produženje roka, 30. januar 2008, str. 1.

⁴ Odluka od 7. januara 2008, par. 42, 50, 52.

⁵ *Id.*, par. 41, 49.

⁶ *Id.*, par. 42, 50.

Prevod

4. Veće je takođe, zbog toga što nije dokazana relevantnost i zbog obimnosti, odbacilo zahtev tužioca na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika za prihvatanje transkripata iskaza svedoka VS-036 u drugim predmetima.⁷ Međutim, u slučaju tog svedoka, Veće je tužiocu ostavilo mogućnost podnošenja novog “zahteva na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika kojim bi se zatražilo prihvatanje ranijih izjava”.⁸

5. U svojoj Odluci po zahtevu Tužilaštva za produženje roka od 30. januara 2008, Veće je delimično odobrilo zahtev tužioca za odobrenje ulaganja žalbe na Odluku od 7. januara 2008. u roku od sedam dana nakon zavođenja dodatne odluke Veća po Objedinjenom zahtevu, koja je izdata 27. februara 2008. godine.⁹

III. ARGUMENTI TUŽIOCA

6. Tužilac u svom Zahtevu precizira da odobrenje za ulaganje žalbe na Odluku od 7. januara 2008. traži samo za deo koji se odnosi na odbacivanje dokaza čije je prihvatanje tužilac zatražio na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika.¹⁰ Po tužiočevom mišljenju, Veće je odbilo prihvatanje dokaza koji su relevantni i poseduju dokaznu vrednost samo na osnovu toga što bi optuženom bilo uskraćeno pravo na unakrsno ispitivanje svedoka, što je važno pravno pitanje koje se odražava na pravičnost postupka.¹¹ Naime, kako smatra tužilac, Veće je Odlukom od 7. januara 2008. “[štitilo] prava optuženog na unakrsno ispitivanje, potpuno odbacujući bilo kakvo razmatranje relevantnosti dokaza koje je podneo tužilac”. Tužilac ističe da iz prakse Međunarodnog suda jasno proizlazi da pravo optuženog na unakrsno ispitivanje svedoka nije apsolutno.¹²

7. Tužilac pored toga tvrdi da su, u situacijama anolognim situaciji u ovom predmetu, pretresna veća u predmetima *Tužilac protiv Milana Martića* (u daljem tekstu: predmet *Martić*) i *Tužilac protiv Simića i drugih* (u daljem tekstu: predmet *Simić*) odobravalala ulaganje žalbe ili na odluke kojima je bilo odbijeno prihvatanje transkripata iskaza za svedoke čije unakrsno ispitivanje nije do kraja sprovedeno, ili na odluke kojima je jednoj od strana unakrsno ispitivanje bilo ograničeno, iz razloga što pravno pitanje te vrste, vezano za pravo na unakrsno ispitivanje svedoka,

⁷ *Id.*, par. 51-52.

⁸ *Id.*, par. 53.

⁹ Druga odluka po Objedinjenom zahtevu tužioca na osnovu pravila 89(F), 92*bis*, 92*ter* i 92*quater* Pravilnika o postupku i dokazima, poverljivo, 27. februar 2008. Istog dana je zavedena i javna verzija te odluke.

¹⁰ Zahtev, par. 2, 14.

¹¹ *Id.*, par. 6.

¹² *Ibid.*, gde se posebno upućuje na odluku Žalbenog veća iz predmeta *Tužilac protiv Milana Martića*, predmet br. IT-95-11-AR73.2, Odluka po žalbi na odluku Pretresnog veća u vezi sa iskazom svedoka Milana Babića, 14. septembar 2006. (u daljem tekstu: Odluka po žalbi u predmetu *Martić*), kojom je rešavano po odluci Pretresnog veća pod

Prevod

može da u znatnoj meri utiče na pravičnost i ekspeditivnost suđenja ili na njegov ishod.¹³ Kako tvrdi tužilac, Odluka od 7. januara 2008. pokreće isto pitanje, tj. nalaženje prave ravnoteže između prava strane u postupku da ponudi dokaze koji su potencijalno važni za njenu tezu na suđenju (u ovom slučaju, tužioca) i prava optuženog na unakrsno ispitivanje, pitanje koje u znatnoj meri utiče na pravičnost i ekspeditivnost suđenja.¹⁴

8. Po mišljenju tužioca, promptno rešenje Žalbenog veća opravdano je s obzirom na ranu fazu postupka u ovom predmetu. Naime, tužilac ocenjuje da interlokutorna žalba u vezi s ovim pitanjem u ovom trenutku ne bi imala za posledicu odugovlačenje postupka i omogućila bi, u svakom slučaju, da se problem reši pre početka izvođenja dokaza odbrane. Pored toga, po mišljenju tužioca, promptno rešenje Žalbenog veća moglo bi da suštinski pospeši postupak. Naime, ako Žalbena veće poništi Odluku od 7. januara 2008, moguće je očekivati da će optuženi zatražiti da mu se omogući da izvede dokaze odbrane koji će se odnositi na dokaze koji će tada biti uvršteni u spis prvostepenog postupka na osnovu pravila 92^{quater} Pravilnika.¹⁵

9. Tužilac dalje tvrdi da je Odluka od 7. januara 2008. u "sukobu" s odlukom u vezi sa svedokom Milanom Babićem donetom u predmetu *Martić*.¹⁶ Pored toga, tužilac pojašnjava da su u još jednom predmetu podneti zahtevi za prihvatanje dokumenata u vezi sa svedocima VS-036 i Milanom Babićem i da bi isto pitanje moglo i tamo da bude pokrenuto.¹⁷ Tužilac ističe da su neka pretresna veća bila mišljenja da bi, ako se odluka za koju je potrebno odobrenje za ulaganje žalbe tiče nekog nerešenog pravnog pitanja, promptno rešenje Žalbenog veća moglo da suštinski pospeši postupak.¹⁸

naslovom Odluka po zahtevu odbrane da se svedočenje svedoka Milana Babića i relevantni dokazni predmeti izuzmu iz spisa, 9. jun 2006, (predmet br. IT-95-11) (u daljem tekstu: Odluka u predmetu *Martić*).

¹³ Zahtev, par. 7 i 8, gde se upućuje na odluku od 20. juna 2006. iz predmeta *Tužilac protiv Milana Martića*, predmet br. IT-95-11, pod naslovom Odluka po zahtevu odbrane za odobrenje da podnese žalbu na osnovu pravila 73(B), i na odluku od 28. aprila 2003. iz predmeta *Tužilac protiv Simića*, IT-95-9-T, pod naslovom Odluka po prijedlogu tužioca da Pretresno vijeće ponovo razmotri svoju odluku od 2. aprila 2003. koja se odnosi na unakrsno ispitivanje svjedoka odbrane po pravilu 92bis ili da da potvrdu u skladu sa pravilom 73(B) Pravilnika o postupku i dokazima.

¹⁴ Zahtev, par. 9.

¹⁵ *Id.*, par. 11.

¹⁶ *Id.*, par. 12.

¹⁷ *Ibid.* Treba naglasiti da još uvek nije doneta odluka po Zahtevu od 21. maja 2007. u predmetu *Tužilac protiv Jovice Stanišića i Franka Simatovića* (IT-03-69-PT) u vezi sa svedokom Milanom Babićem.

¹⁸ Zahtev, par. 13, gde se upućuje na odluku koju je 16. jula 2003. donelo Veće u predmetu *Tužilac protiv Milutinovića i drugih* (IT-99-37-PT) i na odluku donetu 6. maja 2003. u predmetu *Tužilac protiv Slobodana Miloševića* (IT-02-54-T).

IV. MERODAVNO PRAVO

10. Shodno pravilu 73(B) Pravilnika, na odluke po bilo kojoj vrsti zahteva interlokutorna žalba može da se uložiti samo s odobrenjem Veća, koje mora da potvrdi da se sporna odluka tiče pitanja koje bi u znatnoj meri moglo da utiče na pravičnost i ekspeditivnost suđenja ili na njegov ishod i da bi promptno rešenje Žalbenog veća moglo da suštinski pospeši postupak.

11. Shodno tome, odobravanje ulaganja žalbe svar je diskrecione odluke Veća koje prethodno mora da potvrdi da su u dotičnom slučaju ispunjena dva kumulativna uslova propisana pravilom 73(B) Pravilnika.¹⁹

12. Pored toga, cilj zahteva za odobravanje ulaganja žalbe nije da se dokaže da pobijana odluka nije obrazložena na ispravan način, nego da nisu ispunjeni uslovi iz pravila 73(B).²⁰ U svakom slučaju, čak i kad uslovi iz pravila 73(B) Pravilnika jesu ispunjeni, odobrenje za ulaganje žalbe pretresna veća izdaju na osnovu svog diskrecionog prava.²¹

V. DISKUSIJA

A. Da li se odluka tiče pitanja koje bi u znatnoj meri moglo da utiče na pravičnost i ekspeditivnost suđenja ili na njegov ishod?

13. Veće pre svega ističe da se Zahtev odnosi isključivo na odbijanje Veća da uvrsti u spis izjave i transkripte Šefkije Smailovića i Milana Babića na osnovu pravila 92^{quater} Pravilnika.²²

14. Veće je svoje diskreciono ovlašćenje iskoristilo u ovom predmetu tako što je odbacilo zahtev za prihvatanje gorepomenutih dokaza na osnovu pravila 92^{quater} Pravilnika, zato što ti dokazi direktno govore u prilog odgovornosti optuženog. Argument da optuženi neće imati mogućnost unakrsnog ispitivanja bio je samo sporedan i komplementaran u odnosu na glavni argument Veća zasnovan na interesu pravde. Shodno tome, u svojoj Odluci od 7. januara 2008,

¹⁹ *Tužilac protiv Pavla Strugara*, predmet br. IT-01-42-T, Odluka po zahtevu odbrane za izdavanje potvrde, 17. juna 2004, par. 2 (u daljem tekstu: Odluka u predmetu *Strugar*); *Tužilac protiv Milana Milutinovića, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića, Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića, Sretena Lukića*, predmet br. IT-05-87-T, Odluka po zahtevu Tužilaštva za odobrenje da uložiti interlokutornu žalbu na Drugu odluku u vezi s dodavanjem Wesleyja Clarka na spisak svedoka na osnovu pravila 65ter, 14. mart 2007, par. 3 (u daljem tekstu: Odluka u vezi sa Wesleyem Clarkom u predmetu *Milutinović*).

²⁰ Odluka u vezi sa Wesleyem Clarkom u predmetu *Milutinović*, par. 4.

²¹ Odluka u predmetu *Strugar*, par. 2; Odluka u vezi sa Wesleyem Clarkom u predmetu *Milutinović*, par. 3.

²² Zahtev, par. 2, 14. Naime, svedoka VS-036 tužilac u Zahtevu pominje samo u fusnoti 19.

Prevod

Veće je na dva mesta izrazilo stav da “u interesu pravde, ne može da odobri zahtev tužioca, *tim pre* što bi optuženom bila uskraćena mogućnost da svedoka unakrsno ispita”.²³

15. Suprotno tome šta tvrdi tužilac, Odluka od 7. januara 2008. ne štiti u apsolutnom smislu pravo optuženog na unakrsno ispitivanje, u potpunosti odbacujući bilo kakvo razmatranje relevantnosti dokaza koje je ponudio tužilac, naprotiv. Naime, Veće je odbilo da te dokaze prihvati upravo zbog toga što je, u ovom konkretnom slučaju, prihvatanje dokumenata koji govore u prilog odgovornosti optuženog suprotno interesu pravde. Pažljivim tumačenjem obrazloženja zahteva tužioca na osnovu pravila 92ter za prihvatanje izjava i transkripata iskaza svedoka koji se odnose na fundamentalna pitanja o kojima će Veće morati da se izjasni, Veće je utvrdilo da unakrsno ispitivanje nije suštinski faktor u odlučivanju. S obzirom na to, iako pravilo 92ter izričito štiti pravo na unakrsno ispitivanje, Veće je rešilo da je u interesu pravde neophodno da ti svedoci pristupe za svedočenje u sudnici.²⁴ Tužilac je očigledno svoj Zahtev zasnovao na nepotpuno iznesenoj argumentaciji Veća u vezi sa odbacivanjem zahteva na osnovu pravila 92quater Pravilnika za prihvatanje dokaza za svedoke Milana Babića i Šefkiju Smailovića.

16. Shodno tome, Veće smatra da se Odluka od 7. januara 2008. u ovom slučaju ne odnosi na nalaženje ravnoteže “između prava strane u postupku da ponudi dokaze koji su potencijalno važni za njenu tezu na suđenju (tužioca) i prava optuženog na unakrsno ispitivanje”.²⁵

17. Veće zbog toga smatra da tužilac nije dokazao da se Odluka od 7. januara 2008. tiče pitanja koje bi u znatnoj meri moglo da utiče na pravičnost i ekspeditivnost suđenja ili na njegov ishod. U nastojanju da se problem iscrpno prodiskutuje, Veće smatra da će ipak biti korisno da se ispita da li je u ovom slučaju ispunjen drugi uslov iz pravila 73(B) Pravilnika.

B. Da li bi promptno rešenje Žalbenog veća moglo da suštinski pospeši postupak?

18. Tužilac smatra da je promptno rešenje Žalbenog veća u vezi sa pitanjem pokrenutim Odlukom od 7. januara 2008. neophodno i da bi moglo da suštinski pospeši postupak imajući u vidu, s jedne strane, da postupak nije daleko odmakao i, s druge strane, činjenicu da će isto pitanje verovatno biti pokrenuto u drugim predmetima i da bi mogao da se pojavi “sukob” s eventualnom odlukom nekog drugog pretresnog veća.²⁶

²³ Odluka od 7. januara 2008, par. 41, 49 (naglasak dodat).

²⁴ *Id.*, par. 39, 40, 48.

²⁵ Zahtev, par. 9.

²⁶ *Id.*, par. 10-13, vidi i par. 8-9 *supra*.

Prevod

19. Veće se samo može pridružiti konstataciji tužioca da postupak nije daleko odmakao. Veće će u odeljcima koji slede ispitati da li bi prosljeđivanje na rešavanje Žalbenom veću moglo da suštinski pospeši postupak.

20. Pre svega, odgovarajući na argumente tužioca u vezi s postojanjem nerešenog pravnog pitanja koje može da se smatra opravdanjem za odobravanje Zahteva,²⁷ Veće ističe da je Pretresno veće u predmetu *Martić* odluku u vezi sa svedokom Milanom Babićem donelo u sasvim različitim okolnostima. Naime, pitanje sa kojim je Veće u predmetu *Martić* tada bilo suočeno bilo je pitanje prihvatanja transkripta svedočenja tog svedoka koji je dao iskaz, ali je preminuo pre završetka unakrsnog ispitivanja. U žalbenom postupku trebalo je da se reši da li je Pretresno veće u predmetu *Martić* učinilo grešku prihvativši iskaz svedoka čije unakrsno ispitivanje nije obavljeno do kraja.²⁸

21. Pored toga i u vezi s korišćenjem diskrecionih ovlašćenja pretresnih veća, Žalbeno veće je nedavno imalo priliku da podseti da je u sudskoj praksi Međunarodnog suda uvreženo da

*pretresna veća koriste diskreciona prava za različite vrste odluka u svrhu pravičnog i ekspeditivnog vođenja suđenja, uključujući one koje se odnose na prihvatljivost nekih vrsta dokaza. Prilikom preispitivanja takvih odluka Žalbeno veće poštuje "direktna saznanja Pretresnog veća o svakodnevnom postupanju strana u postupku i praktičnim zahtevima predmeta."*²⁹

22. U tom kontekstu, prilikom preispitivanja osporavane odluke, Žalbeno veće će razmotriti da li je pretresno veće učinilo "prepoznatljivu grešku" koja bi mogla imati štetne posledice.³⁰ Naime,

*Žalbeno veće će ukinuti diskrecionu odluku Pretresnog veća ukoliko utvrdi da se ona "(1) zasniva na netačnom tumačenju važećih pravnih odredbi; (2) zasniva na očigledno netačnom zaključku o činjenicama; ili [je] (3) toliko nepravedna ili nerazumna da predstavlja zloupotrebu diskrecionog prava Pretresnog veća".*³¹

23. Veće podseća da se u sudskoj praksi uvrežilo da odluke pretresnih veća nisu obavezujuće za druga pretresna veća, iako neko pretresno veće može slediti odluku drugog pretresnog veća ako tu

²⁷ Zahtev, par. 12-13.

²⁸ Odluka u predmetu *Martić*, par. 2; Odluka po žalbi u predmetu *Martić*, par. 2.

²⁹ *Tužilac protiv Milana Milutinovića, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića, Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića, Sretena Lukića*, predmet br. IT-05-87-AR73.1, Odluka po interlokutornoj žalbi na Drugu odluku kojom se Tužilaštvu ne dopušta da doda generala Wesleyja Clarka svom spisku svedoka na osnovu pravila 65ter, par. 8 (u daljem tekstu: Odluka po žalbi u predmetu *Milutinović*), gde se upućuje na Odluku po žalbi u predmetu *Martić*, par. 6.

³⁰ Odluka po žalbi u predmetu *Milutinović*, par. 10, gde se upućuje na Odluku po žalbi u predmetu *Martić*, par. 7. Relevantan deo teksta glasi: "Shodno tome, prilikom preispitivanja Osporavane odluke, Žalbeno veće će razmotriti da li je tužilaštvo pokazalo da je Pretresno veće počinilo 'prepoznatljivu grešku' sa štetnim posledicama".

³¹ Odluka po žalbi u predmetu *Milutinović*, par. 10, gde se upućuje na Odluku po žalbi u predmetu *Martić*, par. 7, u kojoj se citira odluka Žalbenog veća od 12. maja 2006. doneta u predmetu *Tužilac protiv Milana Milutinovića i drugih*, predmet br. IT-05-87-AR108.2, Odluka po molbi Sjedinjenih Američkih država za preispitivanje, par. 6.

odluku smatra uverljivom.³² Shodno tome, ovakav način postupanja može rezultirati time da razna pretresna veća donesu različite ocene o istom pravnom pitanju ili, zavisno od prilike, o različitim pitanjima koja se tiču istog svedoka, što je upravo ovde slučaj.

24. U ovom predmetu, na šta je Veće podsetilo u svojoj Odluci od 7. januara 2008, Veće *može* shodno pravilu 89(C) Pravilnika, prihvatiti svaki relevantan dokaz za koji oceni da poseduje dokaznu vrednost. Ako se dokazi predloženi na prihvatanje na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika mogu smatrati relevantnim, na Veću je da utvrdi da li oni poseduju dovoljnu dokaznu vrednost da bi bilo opravdano da se prihvate, vodeći računa o činjenici da, na osnovu pravila 89(D) Pravilnika, Veće *može* da izuzme dokaz čija je dokazna vrednost daleko ispod nivoa zahteva pravičnog suđenja. Pored toga, prema pravilu 92*quater* Pravilnika, činjenica da bi neko svedočenje moglo da postane dokaz dela ili ponašanja optuženog koji su navedeni u optužnici *može* se smatrati razlogom protiv njegovog prihvatanja, u celosti ili delimično.

25. Veće je, prema tome, svoje diskreciono ovlašćenje iskoristilo tako što je, u interesu pravde, odbilo zahtev tužioca u pogledu svedoka Milana Babića i Šefkije Smailovića, uzimajući u obzir prvenstveno kriterije za prihvatanje dokaza³³ i činjenicu da ti dokazi potiču iz drugih predmeta, da se, dakle, odnose na druge optužene i zadiru u tako važna pitanja kao što je krivična odgovornost optuženog. Veće nije smatralo potrebnim da u Odluci od 7. januara 2008. obrazloži sve etape svog načina prosuđivanja o pitanju prihvatanja transkripata i izjava na osnovu pravila 92*quater* Pravilnika, kao što to ne smatra potrebnim ni ovde, niti je na to obavezno.³⁴ Veće se stoga nije uverilo da bi odobrenje ulaganja žalbe na Odluku od 7. januara 2008. moglo da suštinski pospeši postupak.

26. Najzad, Veće smatra potrebnim da istakne da eventualno poništenje Odluke od 7. januara 2008. potencijalno može imati samo neznatan uticaj na postupak. Naime, kao što je Veće objasnilo u svom Nalogu o smernicama od 15. novembra 2007, i podsetilo u Odluci od 7. januara 2008,³⁵ postoji suštinska razlika između pravne prihvatljivosti dokumentarnih dokaza i težine koju će im Veće pripisati u svetlu celokupnog spisa.³⁶ Dakle, Pretresno veće tek treba da odredi kakvu će konačnu težinu pripisati tim izjavama i transkriptima iskaza s obzirom na celinu spisa.

³² *Tužilac protiv Zlatka Aleksovskog*, predmet br. IT-95-14/1-A, Presuda, 24. mart 2000, par. 114.

³³ Odluka od 7. januara 2008, par. 26.

³⁴ *Tužilac protiv Zejnila Delalića i drugih*, predmet br. IT-96-21-A, Presuda, 20. februar 2001, par. 481; *Tužilac protiv Zoran Kupreškića i drugih*, predmet br. IT-95-16-A, Presuda po žalbama, 23. oktobar 2001, par. 458.

³⁵ Odluka od 7. januara 2008, par. 26.

³⁶ Nalog o smernicama za izvođenje dokaza i ponašanju strana tokom postupka, 15. novembar 2007, Dodatak, par. 2.

Prevod

27. Imajući u vidu gorenavedeno, Veće nije uvereno argumentima koje je tužilac izneo u vezi s postojanjem nerešenog pravnog pitanja i u prilog promptnog rešenja tog pitanja od strane Žalbenog veća koje bi moglo da suštinski pospeši postupak.

VI. DISPOZITIV

28. Iz tih razloga, na osnovu članova 20(1) i 21 Statuta i pravila 73(B) Pravilnika, Veće **ODBIJA** Zahtev.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, a merodavan je francuski tekst.

/potpis na originalu/

Jean-Claude Antonetti,
predsedavajući sudija

Dana 21. maja 2008.
Hag (Holandija)

[pečat Međunarodnog suda]